

Fábián Gábor: Ballagás – 2015

Kedves Végzős diákok! Tisztelt Szülők, Rokonok, Ismerősök! Kedves Kollégák!

Nagyon sok szeretettel köszöntök mindenkit iskolánk legnagyobb szabású rendezvényén a ballagáson. De a mi esetünkben nem csak rendezvénynek a legnagyobb esemény a ballagás, hanem ünnepnek is. Tele van érzelmekkel, emlékek felidézésével, tervekkel és persze egy kis szorongással, melyet mindannyian máshogy élünk meg.

A ballagó diák részéről: Mi lesz velem ezután? A szülői oldalról: Felnőtt a gyerekem! Mi lesz vele? S igen, van tanári oldala is a szorongásnak: Vajon megtanítottam mindent, ami a sikeres továbblépéshez kell?

Nyilván nem lehet egy, mindenkire érvényes választ adni. Én nem csak igazgatóként, hanem szülőként is hiszem, hogy okos, intelligens gyerekeink vannak, akik, ha kisebb-nagyobb botlásokkal, de meg fogják találni a helyüket az életben.

Nem kell álszerénynek lenni se szülőnek, se tanárnak. Mert igen, ehhez mi is hozzátettük a magunkét: aggodásban, munkában, szeretetben. Persze ezt is másképpen. Szülőként azért aggódtunk, ha gyermekünk beteg volt, vagy későn ért haza. Tanárként inkább a vizsgákon és versenyeken mutatott teljesítményükért. Szülőként azért dolgoztunk, hogy minden, általunk fontosnak tartott dolgot megadhassunk nekik, míg tanárként ez a munka elsősorban a tudás átadására, sőt megszerettetésére irányult. Szülőként azért szeretjük gyermekünket, mert a saját vérünk. A saját lényünk él bennük tovább. Tanárként ez a szeretet azért van meg, mert látjuk, hogy el akarnak valami érni. S mindkét szerepben hálásak vagyunk, ha valami úgy sikerül, ahogy szeretnénk.

Hát, ezért hasonlít a tanári szerep a szülőire, ahogy azt a szalagavatókon is mondtam. Egyébként például az éppen egy olyan rendezvény volt, amely engem személy szerint igazán boldoggá tett. Boldoggá tett, mert láttam, hogy nagyon magas színvonalon, kreatívan, egymásért dolgozva készültetek a műsorra, amely olyan fergeteges sikerült, hogy szó szerint meg kellett emelnem az egyébként kölcsönként kalapomat. Beszéltem nektek akkor még arról is, hogy nem a drága ajándékokra van szüksége az embernek, bár nincs kétségem afelől, hogy ilyet is fogtok kapni páran, hanem sok szép emlékre.

Hiszem, hogy a Boronkayban a szalagavatón s a ballagáson kívül szereztetek ezek közül is párat. Pedig nem könnyű időszakban jártatok ide. 2010 óta az iskola fenntartói és működtetői szervezetében, a különböző felügyeleti és irányító szervek vezetésében beálló változások listája igen hosszúra nyúlt mára, s bizony ezek közül kevés volt pozitív hatással az intézmény működésére. E mellett nyilván szerepe volt a gazdasági válságnak is az egyre romló feltételek kialakulásában, mégis nyugodt lelkiismerettel álltok előttem, s a szüleitek előtt a komplett tantestületünkkel, mert éppen az általatok elért eredmények bizonyítják, hogy a pedagógusok egy kicsivel sem végezték kevésbé jól, kevésbé hatékonyan vagy kevésbé eredményesen a munkájukat. Mondhatnám: Legyetek hálásak érte! De nem teszem.

Nem teszem, mert nem hálát várunk tőletek, hanem ennél sokkal többet. Azt, hogy legyetek a szüleiteket, a hazátokat, az iskolátokat, a leendő családokat és munkátokat tisztelő, becsületes emberek. S ha ezt megteszitek, akkor nem csak ti lesztek boldogok, hanem mi szülők és tanárok is.

A paródiátokban ennél egy kicsit rövidebb volt a beszédem, ami valahogy így hangzott: „*A Boronkay a király! A tudás hatalom! Mindenki tehetséges valamiben!*” Tulajdonképpen igen, jól megfigyeltétek a beszédeim mondanivalóit. Tudjátok, mi kapcsolja össze ezt a három előbb elmondott mondatot? A hit és a munka. Mert nem csak hiszünk benne, hogy így van, hanem teszünk is érte. És ebben a többes számban ti is benne vagytok. Évek óta az ország legeredményesebb iskolái között vagyunk sportban, tanulmányi és szakmai versenyekben, sőt a tudományos szintű kutatómunkában is. S az itteni tanulmányaitok segítségével be tudtok jutni jó színvonalú felsőoktatási intézményekbe, vagy hozzájuttok olyan szakmai végzettséghez, amellyel munkát tudsz találni.

Hát, nem tényleg tehetséges mindenki valamiben? Hát nem tényleg hatalom a tudás? Az, hogy mi vagyunk a királyok, talán nem túl szimpatikus magunkról kijelenteni, de egy vidám műsorba ez is belefér. Ugyanakkor ne nagyon tiltakozzunk, ha ezt esetleg valaki más mondja rólunk.

Úgy tartják, hogy a szalagavató felkészülés a búcsúzásra, a ballagás pedig maga a búcsúzás. Ez nagyjából így is van. Tanítási órára persze már nem kell bemennetek ebben a tanévben, de azért ne feledkezzetek meg a jövő héten kezdődő írásbeliokról, majd a szóbeli érettségikről. Azt kérem tőletek, ne okozzatok csalódást. Teljesítsetek a töletek elvárható legjobban, és amire még lehet, készüljétek fel rendesen. S miután ezzel a teendőttel június végére végeztetek, vigyétek magatokkal az itteni emlékeket, kezdve a gólyatábortól és a szecskaavatótól, át az osztálykirándulásokon, az órák poénjain, diákszerelmen, új barátok megszerzésén keresztül, egészen a ballagásig és az érettségi bizonyítvány kiosztásáig.

Vidd magaddal és terjeszd a Boronkay jó hírét! Ezt kérem a szülőktől is, mert ez a mi igazi erősségünk. Azért jönnek hozzánk szívesen a jó tanulók, mert a jelenlegi és egykori diákjaink, valamint az ő szüleik ezt tanácsolják nekik. Talán a mostani beszédem végére illik legjobban egy kedvenc mondásom: „*Soha ne feledd, honnan jöttél, kik segítettek utadban!*” Ezekkel a gondolatokkal búcsúzom tőletek: Éljetek boldogul!